

for Forsvarsvæsenet undtagen paa Betingelse af en forud tilveiebragt Formue- og Indkomstskat, saaledes som det ærede Medlem for Maribo Amts 2den Valgkreds (Frederiksen), der iøvrigt yttrede sig villig til maasse at gaa ind paa faste Forter, kunne ganske rolig og trygt stemme for denne Dagsorden; thi det, som de lægge Vægt paa, staar deri. Derksom Noget ønskes, at Summen ikke maa være større end 30 Millioner, kan han rolig stemme derfor, thi det staar deri; men hvis man Intet har derimod, at Summen gaar over 30 Millioner, kan man ogsaa stemme derfor, thi det staar: „cirka 30 Millioner“, og hvis man vil, at der Intet skal gøres, saa kan man især ganske rolig stemme derfor, thi de Gæstene, der vinde Seir ved denne Dagsorden, ere de ærede Medlemmer, der ikke ville have, at der overhoved maa blive gjort Noget. Derfor er efter min Opfattelse Dagsordenen nærmest at betragte som en politisk Dagsorden, som man har givet en militær Paaklædning. Jeg antager, at Hovedhensigten egentlig nærmest har været den, at ende denne Sag paa en Maade, som kunde forudsættes, om ikke at være et ligefremt Mistillidsvotum mod den hithævede Regjering, saa i det Mindste et Skridt, der kunde antages at være Regjeringen ubehageligt. For mit Vedkommende har jeg derfor den Opfattelse, at de Herrer gjennem denne Dagsorden egentlig sigte paa den hvide Regjering; men, hvad jeg meget bellæger, er, at det, de træffe, er Landets Forsvarsevne. Det er den, som gaar svækket eller i alt Fald ikke styrket ud af denne Dagsorden. Jeg tror iøvrigt ikke, — men det Spørgsmaal skal jeg lade ligge, — at de Herrer egentlig ville komme til at ramme Regjeringen, thi jeg tror, at ved alle negative Skridt, alle Dagsordener, Beslutninger og den Slags Ting naaer man snarere at gøre den paagjældende Regjering fast i Sæden end at faae den fjernet. Der er efter min Opfattelse kun en eneste Vej at gaa, kun et eneste Middel, man har, hvorved man er i Stand til sikkert at fjerne en Regjering, som man ønsker at se fjernet, og kun en eneste Vej, ad hvilken man er i Stand til at faae sig selv eller sin Farve til at træde i Regjeringens Sted, og det er ved at gøre sig mere fortjent end den paagjældende Regjering til at indtage dens Plads. Den nuværende Regjering har været i Stand til at kunne føre sine Lovforslag igjennem Landstthinget, men mangler den Egenkab at kunne føre den igjennem Folkethinget. De Forslag, der hidtil have foreligget fra Flertallet her i Salen, have haft den Egenkab, at de have kunnet føres igjennem Folkethinget, men manglet Evnen til at kunne passere Landstthinget. Derksom De, mine Herrer! ville slaa ind paa den rette Vej, saa gjælder det for Dem at fremsætte Lovforslag, der have den Egenkab at kunne passere begge Thing, saaledes at det kunde ventes, at der kunde komme Love

som et Resultat ud af dem. Saaledes vil det for Forsvarsvæsenets Vedkommende derfor gjælde om, at Deres Forslag virkelig give saa megen militær Betryggelse, at de kunne ventes ogsaa at blive vedtagne af Landstthinget. Een Ting kunne de Herrer være overbeviste om — det er i det Mindste min Opfattelse, — at overfor Enighed mellem Rigsdagens to Thing er det klart, at enhver Regjering nok vil lære enten at høre sig eller at vige. Og derfor, mine Herrer! tror jeg, at det er bedre end at standse denne Sag at stræbe derhen, at der kan gives Lovforslaget en saadan Skikkelse, at det kan forudsættes ogsaa at kunne passere Landstthinget. Saa De, mine Herrer, ind paa den Vej, saa have De gjort Dem fortjente til Magten, og saa kunne De ogsaa være fuldstændig rolige for, at De nok ville faae den; men ved Dagsordener og Beslutninger standse De kun Dem paa Veien til det MaaL, De have sat Dem, og — hvad der er endnu værre, — De standse Forsvarssagens gode og forstandige Udvikling. Det Sidste kan jeg ikke være med til, og derfor stemmer jeg imod Dagsordenen og opfordrer Enhver, der har Forsvarsvæsenet kjær, for Landets Skyld til at gjøre det Samme.

Ordføreren (Bojsen): Skjøndt denne Sag nu har været saa mange Gange gjennemdebatteret, at Interessen for Forhandlingen naturlig er noget svækket, er jeg dog nødt til at vende tilbage til nogle af de Udtalelser, som ere faldne her i Salen, navnlig overfor de Hovedindlæg, som ere komne dels fra hithævede Medlemmer af Regjeringen, dels fra ærede Medlemmer af Thinget. Den ærede Ordfører for Mindretallet (Scavenius) har slaaet en Tone an overfor Flertallet, som jeg desværre har lagt Mærke til er bleven optaget af forskellige andre Medlemmer. Han begyndte nemlig med at sige, at Flertallet af politiske Grunde havde nægtet at optage en Forhandling med Mindretallet. Dette er blevet yderligere udviklet af de ærede Medlemmer for Randers Amts 2den Valgkreds (M. P. Jensen) og Frederiksborg Amts 1ste Valgkreds (Thomsen), af hvilke den Første sagde, at det var Flertallets Mening at gjøre denne Sag til en Partisag, medens den Sidste udtalte, at denne Sag ikke var bleven behandlet fra det militære Synspunkt, men ubefølgende fra det politiske. Jeg vil nu sige, at dersom Flertallet havde stillet sig paa det Standpunkt, at det havde sagt: Vi ere ikke istand til at bevilge en Regjering, overfor hvilken vi ikke have Tillid, et saa stort Beløb, vilde dette være en Fremgangsmaade, hvis Nødvendighed kunde disputeres, og jeg anser det ikke i og for sig for at være fornærmeligt for Flertallet, at man vil tillægge det en saadan Fremgangsmaade. I og for sig anser jeg det ikke derfor, thi derom kan der disputeres. Jeg skal ikke indlade mig paa, om en